

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 19.06.2008r.

DSP-I-0700-25/08
dot. BPS/DSK – 043-489/08

BH-I-0700-231/08

Pan
Tadeusz Gruszka
Senator RP

Wzrosty Perle Senatane.

Odpowiadając na Pana oświadczenie złożone w dniu 15 maja 2008 roku na 12 posiedzeniu Senatu, które zostało przesłane przy piśmie z dnia 21 maja 2008 Marszałka Senatu, dotyczące zagrożeń w ruchu drogowym ze strony nietrzeźwych kierowców pragnę wyrazić podziękowanie za zainteresowanie tą problematyką.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że liczba osób prawomocnie skazanych za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego („kierowca”) w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego (art. 178a § 1 Kodeksu Karnego) obecnie spada. W roku 2005 wynosiła ona 73 175 osób, a w roku 2006 – 68 657 osób. Dane o prawomocnych orzeczeniach w roku 2007 (z uwagi na proces metodologiczny i technologiczny) będą w sierpniu b.r.

Także liczba prawomocnych skazań z art. 178 Kodeksu Karnego, który dotyczy m.in. ucieczki z miejsca wypadku komunikacyjnego, w sytuacji prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości obecnie spada. W roku 2005 wynosiła ona 2 199 osób, a w roku 2006 – 1622 osób.

Ministerstwo Sprawiedliwości nie gromadzi odrębnych danych dotyczących wymiaru orzeczanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów (który ma charakter obligatoryjny w przypadku skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jeżeli była w stanie nietrzeźwości). Także nie są gromadzone odrębne dane dotyczące ilości osób niestosujących się do orzeczonego wobec nich zakazu prowadzenia pojazdów.

Podzielając wyrażoną w oświadczeniu troskę o bezpieczeństwo na drogach pragnę zauważyć, że obecny stan prawny pozwala na orzeczenie przez sąd środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, o czym stanowi

Jeżeli chodzi o zmiany legislacyjne, to każdorazowe wprowadzanie obowiązku zastosowania określonego przepisu prawa karnego materialnego przez sąd, jest obarczone dużym ryzykiem, gdyż osłabia zasadniczą rolę indywidualizacji wymiaru kary podczas jej określania. Zasada ta ma na celu zachowanie trafności reakcji prawnokarnej, która powinna być adekwatna do konkretnej sytuacji. W przypadku zaś umożliwienia (czy wręcz nakazania) publikacji wizerunku oskarżonego lub jego danych osobowych mogłoby dojść do sytuacji, gdy publikacja taka zamiast zawierać w sobie element prewencyjny, byłaby nadawaniem skazanym, którzy tego oczekują, rozgłosu w pewnych środowiskach, nie mówiąc o trudnościach technicznych związanych z brakiem aktualnego wizerunku skazanego.

Warto również zwrócić uwagę, że obecny stan prawny stanowi krok naprzód w zakresie możliwości podawania wyroku do wiadomości publicznej, gdyż do roku 2000 Kodeks karny uniemożliwiał orzeczenie takiego środka karnego w przypadku skazania za przestępstwa, będące przedmiotem oświadczenia.

Przyjęte rozwiązania nie uzasadniają inicjowania prac legislacyjnych zmierzających do zmiany obowiązujących w tym przedmiocie przepisów.

Należy oczekiwać, że tak jak w wypadku szeregu innych, także poważniejszych przestępstw, dotychczasowe środki prawne stosowane przez państwo będą adekwatne.

z powrotem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Jacek Czaja
PÓDSEKRETARZ STANU